

[Skjærbæk.]

man ikke ment at kunne følge Regeringens Forslag paa dette Punkt. Vi erkender imidlertid, at der er Steder, hvor det er grumme vanskeligt for gamle Mennesker at skaffe sig billige Boliger, og derfor har vi stillet Ændringsforslag om at stille 2 Mill. Kr. til Raadighed til Ydelse til de Kommuner, som selv opfører eller paa anden Maade skaffer sig Ejendomme og i dem indretter og driver billige Lejligheder for Aldersrentenydere. Vi mener ikke, at Udgifterne til dette Formaal bør gaa over den mellemkommunale Refusion, fordi Forholdene ligger yderst forskelligt, og fordi det derfor bliver naturligt kun at lade Statskassen deltage sammen med den Kommune; der har Udgiften. Det er ogsaa Udtryk for, at Forholdene ligger yderst forskellige i de forskellige Kommuner. Vi har ment, der burde være Adgang til ogsaa at løse en Del af dette Problem gennem en Støtte til private filantropiske Institutioner, som ikke er begrænsede ved en ganske snæver Gruppe Mennesker, idet disse Institutioner paa sine Steder vil kunne løse noget af Op-gaven.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa en Begrundelse af, hvorfor vi ligesom den ærede Ordfører for Venstre mener, at de Tal, der er stillet til vor Raadighed, ikke vil dække de virkelige Udgifter. Det er i det Svar, vi har faaet fra Socialministeriet, oplyst, at Tallene er behæftede med en betydelig Usikkerhed, og det er jeg ganske klar over. Givet er det, at der er visse Forhold, man ikke kan tage Hensyn til, og som vil forrykke Resultatet i ugunstig Retning, naar vi ser paa det finansielle. Det er saadanne Ting som, at Gennemsnitslevialderen er stigende og derfor vil give større Tal for de ældre Aldersklasser end dem, vi kan regne med. Dertil kommer, at saa vidt jeg kan se ved at sammenligne de fra Ministeriet modtagne Tal med de sidste Tal i Statistiske Efterretninger, er der allerede i de Tal, man gaar ud fra i Ministeriets Svar, en Difference i Disfavør af Ministeriets Beregning. Der var nemlig pr. 31. Marts 1935 et større Antal Aldersrentenydere end det, der regnes med for 1936, og hvis man gaar til den Forøgelse af Aldersrentens Omfang, som hjemles ved Ministeriets Forslag, vil man komme op paa meget betydelige Tal.

Og der er det store ubekendte, om jeg saa maa sige, netop det Problem, hvor stor en Procentdel af Aldersklasserne mellem 60 og 65 Aar der vil søge Aldersrente, naar Retten hertil bliver en ubetinget Ret, ligesom den er det for de ældre. I og for sig

kan jeg anerkende de Bestræbelser, Ministeriet har gjort for at skaffe os et talmæssigt Materiale paa dette Punkt; men jeg maa gentage, at jeg mener ikke, Talmaterialet er saa sikkert, at man kan bygge paa det. Jeg frygter derfor en betydelig større Ud-gift ved denne Lov end den, der er regnet med, og jeg mener, at der ved den Dispensationsregel, vi har foreslaaet, er skabt større Muligheder for at hjælpe de Mennesker mellem 60 og 65 Aar, som virkelig trænger til Aldersrente. Derfor maa jeg anbefale at stemme for vore Ændringsforslag og stemme imod Lovforslaget som Helhed.

Nøhr: Jeg skal anbefale de Ændringsforslag, der er stillet af hele Udvalget, nemlig Ændringsforslagene angaaende bidragydende Medlemmers Stilling, angaaende Frikørselsudgifterne og angaaende Regulering af Taksterne til Efteraaret. De to sidste Ændringsforslag motiverer jo sig selv. Det har selvsagt aldrig været Hensigten, at Folkeforsikringsloven skulde narres, om jeg saa maa sige, for en Regulering, fordi den først kunde træde i Kraft midt i Aaret. Lige saa rimeligt er det, at hele Udvalget er enedes om Frikørselsudgifternes Overførelse til Refusionsforbundet med to Trediedele. Selv om Spørgsmaalet ikke er stort for Kommunerne som Helhed, er det dog rigtigt, hvad en Ordfører gjorde gældende ved Sagens første Behandling, at for adskillige Kommuner spiller Frikørselsudgifterne en vis Rolle, og alle saglige Hensyn taler for, at Kommunerne ogsaa paa dette Omraade gaar ind i en vis Solidaritet.

Derimod er Spørgsmaalet om de bidragydende Medlemmers Retsstilling betydelig mere sammensat. Det er jo et Led i hele Opbygningen af Socialreformen, at der — naturligvis — skal være et Skel mellem bidragydende og nydende Medlemmer af Sygekasserne, men samtidig bør der være Adgang til Passage mellem de forskellige Kategorier, mellem bidragydende og ydende, uden større Formaliteter, naar de økonomiske Forudsætninger er til Stede for det enkelte Medlem for at kunne foretage Flytning. Meningen med hele denne Ordning er, at hvad enten man er bidragydende Medlem, normalt fordi man paa Grund af for høj Indtægt ikke kan være nydende, eller man er nydende Medlem, befinder man sig i alt Fald inde i Huset, og Overgangen fra den ene Kategori til den anden skal være som at gaa fra den ene Stue til den anden, nok gennem en Dør, som maa aabnes, men ikke saaledes, at man skal smides ud af Vinduet og henvises til paa ny